

קיפי

מאירק'ה אברהם

מלחמת העצמאות הסתיימה, הוקמה מדינה ואנחנו צעירי הפלי"ם, בגרנו והתפקחנו: כל אחד וטעמו, כל אחד לדרכו. הפלי"ם סיים את תפקידו וחלק ממנו היה לתשתית, עליה הוקם חיל הים הישראלי. אני ביחד עם קומץ חברים נשארתי תקוע לשנים מספר בשיטת 13. בשנות החמישים המוקדמות, נדרשתי ע"י מפקדי לעסוק בשיפור מצבו של האמל"ח היחידתי ואז, באחד הימים הגיע קיפי לביקור פתע. כבר מתחילת הביקור, הייתה שפה משותפת. היה קל לתת אמון באיש הרגוע, בעל ההליכות הפשוטות. הוא הקרין דבר, אותו לא מצאתי יותר בסביבה החדשה. אחר זמן, נפרדנו לשלום. אני המשכתי בשיטת וקיפי במפקדת החיל.

כשעמדתי לסיים את תפקידי נודע לי שקיפי מבקש להקים יחידת מטה לייעול, מושג בלתי מוכר למפקדי שנות החמישים – מעשה חדשני ב-צ.ה.ל כולו. בהמשך, עשה לפתיחת קורס חילי, בו הוכשרו קצינים בתהליכי הנדסת תעשיה ("יעול" של אותם זמנים). לא הסתפק בכך ועם פתיחת שנת הלימודים בטכניון, הסדיר את השתתפותם של ארבעה מאנשיו, בלימודי תואר שני - בהנדסת תעשיה. הייתי אחד מהם. לקיפי, כמו לכולנו, היו צרכים אותם ביקש לספק ושאיפות אותן רצה להגשים, אך לא התמכר להן.

הוא, בשונה מאחרים, אנשי התקופה, המשיך בדרכו התמימה של העדפת טובת הכלל על הצורך האישי:

ביקש לשפר את תפקודו של מטה החיל: בחן מבנים ארגוניים, למד תהליכים והמשיך לברור כפיפים כדי שרק המוכשרים יגיעו וישרתו בעמדות מפתח. זאת, למרות שהסביבה האנושית, בה פעלנו באותן שנים, הייתה ספוגה בטפיליים שביקשו ליהנות מכל הטוב שהמערכת מאפשרת, אך זאת, מבלי לטרוח ולהשקיע למענה. קיפי, ככל האדם, עשה לביתו, היו לו אינטרסים ושאיפות, אבל לא זנח, אפילו לרגע, את טובת הכלל. הוא היה נקי כפיים וביקש שבסביבתו הקרובה ימצאו רק אלה שרואים בטובת הכלל את חזות הכול. בסכום, ניתן לקבוע שהצירוף הנדיר הזה ייחד אותו וחבל שאין ולא היו, באותן שנים, רבים כמותו.

יהי זכרו ברוך!